

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ Β' ΤΕΤΡΑΜΗΝΟΥ

ΕΝΑ ΤΡΙΓΩΝΟ ΣΤΗΝ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΚΥΚΛΩΝ

1^ο ΓΕΛ ΦΙΛΙΠΠΙΑΔΑΣ Α' ΛΥΚΕΙΟΥ
ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ 2013-2014

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Σε καθημερινή βάση ανακαλύπτουμε τις διάφορες ατέλειες της κοινωνίας μας και δήθεν με έκπληξη αναρωτιόμαστε για το πώς είναι δυνατόν να συμβαίνουν. Όσοι από εμάς μπορούν να κάνουν όμως κάτι, απλώς αδιαφορούν, και αυτός ο χαρακτηρισμός είναι επιεικής.

Γιατί πώς θα μπορούσε να χαρακτηρίσει π.χ. κανείς τους υπευθύνους που σχεδόν σε καθημερινή βάση ανακοινώνουν στους επιβάτες τού μετρό, εδώ και δεν ξέρω πόσα χρόνια, ναι χρόνια!, ότι «ο ανελκυστήρας στον τάδε σταθμό είναι προσωρινά εκτός λειτουργίας και οι άνθρωποι με αναπηρίες παρακαλούνται να κατεβούν στον προηγούμενο σταθμό και να πάνε οδικώς στον προορισμό τους».

Η ΑΠΟΔΟΧΗ ΤΗΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

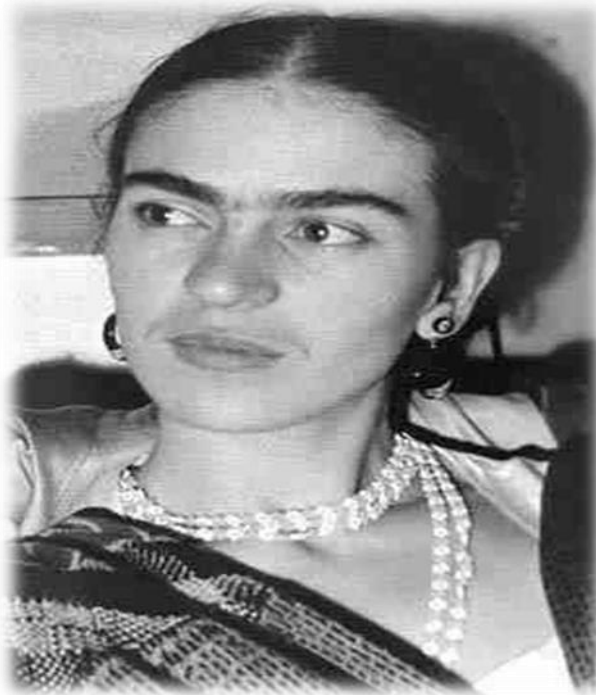
Θεωρείται ότι είναι σωστό να παραπέμπεται για βαριά σωματική βλάβη ο γονιός που υποβάλει την κόρη του σε κλειτοριδοκτομή ή απαιτείται σεβασμός στη διαφορετικότητα;

Αρχικά πρέπει να γίνει κατανοητό κατά πόσο γίνεται αποδεκτή αυτή η ιδιαιτερότητα τόσο από εμάς όσο και από ανθρώπους της ίδιας ιδεολογίας με τους γονείς. Σίγουρα μπορούμε να αποδεχτούμε την ιδιαιτερότητα των άλλων λαών αλλά δεν είμαστε σίγουροι κατά πόσο δεχόμαστε την ιδιαιτερότητα όταν δεν υπάρχουν όρια. Στην συγκεκριμένη περίπτωση δεν μπορούμε να σεβαστούμε αυτό το έθιμο διότι έχει αρνητικές επιπτώσεις στο γυναικείο φύλο, το οποίο υποβάλλεται σε αυτή τη διαδικασία. Επίσης προκαλεί στην γυναίκα διάφορα προβλήματα, όχι μόνο υγείας αλλά και ψυχικά, λόγω του ότι η διαδικασία αυτή δεν πραγματοποιείται σε νοσοκομείο, αλλά έξω, σε ένα βράχο, όπου το κορίτσι το κρατάνε η ίδια του η μητέρα, ή η θεία του, ή κάποια γυναίκα της οικογένειας και η διαδικασία πραγματοποιείται από μία ηλικιωμένη γυναίκα. Όταν τελειώσει, το κορίτσι το αφήνουν να αιμορραγεί, λέγοντας ότι πρέπει να επιβιώσει μόνο του. Τα περισσότερα κορίτσια μπορεί να πεθάνουν από ακατάσχετη αιμορραγία και άλλα άμα επιζήσουν έχουν αργότερα αρκετά προβλήματα υγείας. Γι' αυτό είναι δύσκολο να γίνει αποδεκτή αυτή την ιδιαιτερότητα.-

Φρίντα Κάλο (Frida Kahlo)

Φρίντα Κάλο (Frida Kahlo)

Η Φρίντα Κάλο μία από τις σημαντικότερες γυναικείες ματιές στην τέχνη του 20^{ου} αι., ήταν πρώτα από όλα μια γυναίκα διψασμένη για ζωή. Η Κάλο κατάφερε να ζήσει με ελευθερία και ένταση ζηλευτή, ξεπερνώντας ακόμα και τον χρόνιο πόνο και την ασθένεια της. Το σημαντικό όμως είναι, ότι ανακάλυψε απόλυτα τον εαυτό της μέσα από το έργο της.

Η Φρίντα Κάλο γεννήθηκε στις 6 Ιουλίου 1907 στην πόλη του Μεξικού. Η Κάλο μεγάλωσε στο πατρικό της, το περίφημο Μπλε Σπίτι που θα αποτυπώσει στους πίνακες της. Ο πατέρας της ήταν Γερμανός φωτογράφος και είχε μετακομίσει στο Μεξικό όπου γνώρισε και παντρεύτηκε τη μητέρα της. Η Φρίντα είχε δυο μεγαλύτερα αδέρφια και μια μικρότερη αδερφή. Στην ηλικία των 6 ετών, η Φρίντα θα περάσει 9 μήνες καθηλωμένη στο κρεβάτι εξαιτίας πολιομυελίτιδας, με αποτέλεσμα το ένα της πόδι να είναι μικρότερο από το άλλο. Το

1922, γίνεται δεκτή στην περίφημη Προπαρασκευαστική σχολή του Μεξικού και αποτελεί μία από τις ελάχιστες κοπέλες στις τάξεις της. Εκεί αναπτύσσει της αγάπη της για τα παραδοσιακά πολύχρωμα ενδύματα και κοσμήματα της χώρας της. Την ίδια χρονιά ο περίφημος μεξικανός ζωγράφος Ντιέγκο Ριβιέρα βρίσκεται να διδάσκει στη σχολή, με την έφηβη Φρίντα να νιώθει ένα ερωτικό σκίρτημα για τον καλλιτέχνη. Όντας στην σχολή, αναπτύσσει σχέση με ένα συμμαθητή της, τον Αλεσάντρο Γκόμες Άριας. Στις 17 Σεπτεμβρίου

1925, η Κάλο και ο Άριας επέβαιναν σε ένα λεωφορείο όταν το όχημα συγκρούστηκε, αφήνοντας την ίδια σοβαρά τραυματισμένη. Βγήκε από το τροχαίο με πολλά κατάγματα στη σπονδυλική στήλη και στη λεκάνη. Αφού πέρασε τις επόμενες εβδομάδες κατάκοιτη στο νοσοκομείο του Ερυθρού Σταυρού, επέστρεψε στο σπίτι για να συνεχίσει την ανάρρωσή της. Αυτή η στιγμή έμελε να είναι καθοριστική για την καριέρα της Κάλο: Αρχίζει να ζωγραφίζει και τελειώνει την αυτοπροσωπογραφία της το επόμενο χρόνο. Στη συνέχεια ασχολείται ενεργά και με την πολιτική. Προσχωρεί στο Κομμουνιστικό κόμμα του Μεξικού και γράφεται στην Νεολαία του σχηματισμού.

Η Κάλο θα ξανασυναντηθεί με το Ριβιέρα το 1928. Αφού εκθείασε τη νοοτροπία της, οι δυο τους ξεκίνησαν ένα φλογερό ειδύλλιο που εξελέγχτηκε σε γάμο, μόλις την επόμενη χρονιά. Το 1930, βρίσκει το νεαρό ζευγάρι στο Σαν Φρανσίσκο της Καλιφόρνιας, με τη Φρίντα να εκθέτει στην περιοδική έκθεση των γυναικών καλλιτεχνών της πόλης, το πίνακα που μόλις είχε φιλοτεχνήσει με τους δυο τους. Το 1932, η Κάλο θα

αρχίσει να ενσωματώνει στην τεχνοτροπία της πιο παραστατικά και σουρεαλιστικά στοιχεία. Όπως και με τα πρώτα πορτρέτα της το έργο της είναι βαθύτατα συγκινησιακό και αυτοβιογραφικό. Το ζευγάρι θα περάσει το 1933 στη Νέα Υόρκη και κατόπιν θα επιστρέψει στο Μεξικό. Η περίοδος όμως αυτή δεν θα είναι καθόλου καλή για την Κάλο αφού θα στιγματιστεί από τις αναρίθμητες απιστίες του Ριβιέρα. Ως απάντηση στη τραγωδία που ζούσε η Κάλο θα κόψει τα κατάμαυρα μαλλιά της, που είχαν γίνει εν τω μεταξύ, το σήμα κατατεθέν της. Η Κάλο και ο Ριβιέρα περνούσαν πλέον περιόδους χώρια, με το ζευγάρι ωστόσο να ενώνεται και πάλι για να βοηθήσει τον εξόριστο κομμουνιστή ηγέτη Λεόν Τρότσκι. Το 1939 θα βρει την Κάλο στο Παρίσι όπου συνδέθηκε φιλικά με σπουδαίους καλλιτέχνες του καιρού, όπως ο

Πάμπλο Πικάσο. Λίγο αργότερα τη ίδια χρονιά θα χωρίσει με τον Ριβιέρα και θα ζωγραφίσει ένα από τα μνημειώδη έργα της, το περίφημο «Οι δύο Φρίντες» με τη διπλή εκδοχή του εαυτού της να συμβολίζει την αγάπη και την προδοσία.

Η Κάλο και ο Ριβιέρα δεν θα περνούσαν καιρό χωρισμένοι. Το 1940 θα ξαναπαντρευτούν, παρά το γεγονός ότι συνέχισαν να διάγουν βίους ξεχωριστούς. Το 1944 η Φρίντα ζωγραφίζει την περίφημη «Σπασμένη Στήλη», που αποτύπωνε την κακή κατάσταση της υγείας της και τις σωματικές προκλήσεις που αντιμετώπιζε. Η ίδια υποβλήθηκε σε αρκετές χειρουργικές επεμβάσεις αυτή την περίοδο και αναγκάστηκε να φορά ειδικό κορσέ για να μπορεί να στηρίζεται όρθια. Επιπρόσθετα δοκίμαζε πραγματικά αναρίθμητες θεραπείες για την ανακούφιση του χρόνιου πόνου.

Η δεκαετία του 1950 θα βρει τη Φρίντα Κάλο σε πολύ κακή κατάσταση. Αφού διαγνώστηκε με γάγγραινα στο δεξί της πόδι, θα περνούσε 9 μήνες στο νοσοκομείο υποβαλλόμενη σε μια σειρά δύσκολων και επικίνδυνων επεμβάσεων. Παρά το γεγονός όμως ότι ήταν καθηλωμένη στο κρεβάτι ζωγράφιζε πυρετωδώς και υποστήριζε ολόψυχα δίκαιους κοινωνικούς αγώνες. «Δεν είμαι άρρωστη. Είμαι σπασμένη. Αλλά είμαι ευτυχισμένη όσο μπορώ να ζωγραφίζω.», είχε πει. Η χαρά και η αισιοδοξία της όμως θα την εγκαταλείψουν λίγους μήνες αργότερα, όταν τμήμα του ποδιού της ακρωτηριάστηκε λόγω της εξάπλωσης της γάγγραινας. Βαθύτατα στενοχωρημένη η ίδια, μεταφέρεται στο νοσοκομείο λόγω της επιδείνωσης της κατάστασης της. Δύο μήνες αργότερα θα επέστρεφε στο νοσοκομείο με πνευμονία. Μία εβδομάδα περίπου μετά τα 47^α γενέθλια της αφήνει την τελευταία της πνοή στο λατρεμένο της Μπλε σπίτι (13 Ιουλίου 1954). Για τα αίτια του θανάτου της έχουν διατυπωθεί ποικίλα σενάρια. Από το θάνατο της

και μετά, η φήμη της Κάλο αυξάνεται με γοργούς ρυθμούς, με αμέτρητες ατομικές της εκθέσεις να φιλοξενούνται σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Το 1958, το περίφημο Μπλε

Σπίτι μετατράπηκε σε μουσείο για τη ζωή της. Το φεμινιστικό κίνημα του 1970 θα ξαναέδινε ζωή στο έργο και τη βιογραφία της, καθώς η Κάλο θεωρήθηκε πρότυπο της γυναικείας δημιουργικότητας και μαχητικότητας.-

Νικ Βούσιτς (Nik Vojicic)

Νικ Βούσιτς (Nik Vojicic)

Ονομάζεται Νικ Βούσιτς. Είναι 30 χρονών και έχει μια ιδιαιτερότητα. Έχει γεννηθεί χωρίς άκρα στα χέρια και στα πόδια. Αλλά αυτό δεν τον εμπόδισε να γίνει γνωστός παντού ως ένας χαρισματικός ομιλητής. Γυρίζει τον κόσμο ενθαρρύνοντας εκατομμύρια ανθρώπους να υπερβούν τις αντιξοότητες της ζωής τους με πίστη, ελπίδα, αγάπη και κουράγιο ώστε να μπορέσουν να ακολουθήσουν τα όνειρα τους. Ο Σέρβος στην καταγωγή Νικ, μεταδίδει μια αισιοδοξία για τη ζωή. Και παρόλα αυτά δεν έχει χέρια και πόδια. Γεννήθηκε στην Αυστραλία, με την σπάνια ασθένεια της τετρά~αμέλειας. Οι υπέρηχοι που έκανε η μητέρα κατά την διάρκεια της εγκυμοσύνης δεν έδειχναν ότι τα άκρα του δεν αναπτύσσονταν. Οι γιατροί δεν μπόρεσαν να προσφέρουν καμία ιατρική εξήγηση για την κατάσταση αυτή. Στα πρώτα του χρόνια αντιμετώπισε δυσκολίες με το σχολείο. Σε ηλικία 8 ετών, ο Νικ έπαθε κατάθλιψη. Είδε τον εαυτό του σαν βάρος για τους άλλους. Συνειδητοποίησε ότι θα ήταν απίθανο να πάει στο κολλέγιο, να αποκτήσει μια σύζυγο ή ακόμα και να αγκαλιάσει τα παιδιά του. Έτσι προσπάθησε να αυτοκτονήσει. Ευτυχώς η απόπειρα του ήταν ανεπιτυχής. Αποφασιστικό σημείο στη ζωή του στάθηκε η μητέρα του, όταν του έδειξε ένα άρθρο ,σε ηλικία 13 ετών, με έναν άνθρωπο ο οποίος είχε παρόμοια αναπηρία με του Νικ και την αντιμετώπισε με θάρρος. Ο Βούσιτς τότε κατάλαβε ότι δεν ήταν ο μόνος που έδινε μια μεγάλη μάχη.

Ο κόσμος αναρωτιέται πως ο Βούσιτς κάνει όλα αυτά χωρίς να χρησιμοποιεί χέρια και πόδια. Έμαθε να χρησιμοποιεί το πηγούνι του για να χειρίζεται αντικείμενα και το μικροσκοπικό του πόδι με τα δυο δάχτυλα, για να περπατάει, να κολυμπάει, να ξυρίζεται, να απαντά στο τηλέφωνο και να παίζει ποδόσφαιρο. Επίσης έμαθε να χρησιμοποιεί τα δάχτυλα των ποδιών του για να γράφει, να δακτυλογραφεί και να οδηγεί το καροτσάκι του. Ο Νικ θεωρώντας τον Θεό και την πίστη σύμμαχο στα προβλήματα του, σε

συνδυασμό με τις διαλέξεις σε θρησκευτικό κοινό, ίδρυσε τον Μη Κερδοσκοπικό Οργάνωση «Life without Limbs», που με τη δράση του βοηθάει περισσότερες από 10 φιλανθρωπικές οργανώσεις.

Παντρεύτηκε μια πανέμορφη γυναίκα, που τη λατρεύει, και έχει αποκτήσει ένα γλυκύτατο αγοράκι. Όπλο του η βαθιά πίστη στο Θεό και τον άνθρωπο.

Αυτός λοιπόν είναι ο Νικ. Ένας ξεχωριστός άνθρωπος, που μέσα από τι βιβλίο του, τις ομιλίες του αλλά και την ίδια του τη ζωή, εμπνέει εκατομμύρια ανθρώπους σε όλο τον κόσμο.

ANDREA BOCELLI

Είναι ο τενόρος, που κατάφερε να γεφυρώσει το χάσμα ανάμεσα στη σύγχρονη και την κλασική μουσική. Ο Αντρέα Μποτσέλι, με πωλήσεις δίσκων που ξεπερνούν τα 80 εκατομμύρια παγκοσμίως, θεωρείται ο δημοφιλέστερος ερμηνευτής στην ιστορία της όπερας. Ο γεννημένος στην Τοσκάνη καλλιτέχνης αποτελεί παγκόσμιο φαινόμενο. Στα είκοσι χρόνια της διαδρομής του, έχει καταφέρει να κατακτήσει το μουσικό στερέωμα και να γίνει ο βασιλιάς του classical crossover, του νέου μουσικού είδους, που ξεπερνάει τα όρια της κλασικής και της ποπ μουσικής. Με όπλο την «αγγελική» του φωνή έφερε ευρύτατα στρώματα του κοινού σε επαφή με τα κλασικά ακούσματα. «Αν ο Θεός τραγουδούσε, θα ακουγόταν σαν τον Αντρέα Μποτσέλι» δήλωσε κάποτε η Σελίν Ντιόν.

Αντιμετωπίζοντας εκ γενετής προβλήματα όρασης, ο Μποτσέλι έμεινε τυφλός σε ηλικία 12 ετών, όταν χτύπησε στο κεφάλι κατά την διάρκεια ενός ποδοσφαιρικού αγώνα. Μέχρι τα 34 του χρόνια, τραγουδούσε πίσω από τα σκούρα γυαλιά του σε διάφορα πιάνο-μπαρ. Παρά τα εμπόδια, έστω και καθυστερημένα, το ταλέντο του ξέφυγε από την αφάνεια. Το 1992, ο Ιταλός ροκ σταρ Ζούκερο τον ανακάλυψε τυχαία και τον συμπεριέλαβε στην περιοδεία του. Δυο χρόνια αργότερα, ο Μποτσέλι κέρδισε το βραβείο πρωτοεμφανιζόμενου καλλιτέχνη στο μουσικό φεστιβάλ του Σαν Ρέμο, με το άλμπουμ «Il Mare Calmodella Serra», που έγινε πλατινένιο μέσα σε λίγες εβδομάδες.

Από τότε, η φήμη του εκτοξεύτηκε. Ακολούθησαν το ποπ άλμπουμ «Bocelli» και η συλλογή «Romanza». Η τελευταία έχει πουλήσει 20 εκατομμύρια αντίτυπα και θεωρείται το δημοφιλέστερο άλμπουμ όλων των εποχών από Ιταλό τραγουδιστή. Για το άλμπουμ «Sogno» του 1999, ο Μποτσέλι προτάθηκε ως υποψήφιος για βραβείο Γκράμι στην κατηγορία του καλύτερου νέου καλλιτέχνη.

Το 2010, ο Μποτσέλι απέκτησε το δικό του αστέρι στη Λεωφόρο της Δόξας στο Χόλυγουντ, ως αναγνώριση των προσπαθειών του να φέρει πιο κοντά τον κόσμο της όπερας με αυτόν της ποπ μουσικής.

Παράλληλα με την σπουδαία καλλιτεχνική του πορεία, ο Μποτσέλι διακρίνεται για την ανθρωπιστική του δράση. Το 2011, ίδρυσε φιλανθρωπικό οργανισμό που φέρει το όνομα του. «Πρώτος και κυριότερος στόχος είναι η καταπολέμηση της φτώχειας. Υπάρχουν αρκετά προγράμματα με σκοπό την βελτίωση της ποιότητας ζωής των αναξιοπαθούντων. Σε συνεργασία με το πανεπιστήμιο MIT στην Βοστώνη, χρηματοδοτούμε μια έρευνα, που ελπίζουμε να επιτρέψει στους τυφλούς να ξεπεράσουν, μια για πάντα, τα προβλήματα στην μετακίνησή τους» δηλώνει ο Ιταλός τενόρος, που τρέφει ιδιαίτερη αγάπη για την πατρίδα του.

«Έχω ιδιαίτερους δεσμούς με την χώρα μου, τις ρίζες μου, την γλώσσα μου, τους φίλους μου και γενικότερα την Ιταλία. Όταν βρίσκομαι στο εξωτερικό μου λείπουν όλα αυτά», τονίζει ο Μποτσέλι.

Ο διάσημος καλλιτέχνης εναποθέτει πολλές από τις ελπίδες του για την βελτίωση της κοινωνίας στην τέχνη και τον πολιτισμό: «Ο Ρωμαίος πολιτικός Κάτων υποστήριζε ότι, αν οι στρατιώτες ακούνε μουσική και μαθαίνουν γράμματα, θα ξεχάσουν την τέχνη του πολέμου. Αυτό λέει πολλά για την σημαντική ιδιότητα της τέχνης και του πολιτισμού γενικότερα, να μεταμορφώνουν την κοινωνία μας σε μια λιγότερο βίαιη και περισσότερο συνειδητοποιημένη κοινωνία».

Ο Αντρέα Μποτσέλι απαντάει σε όσους επικρίνουν τα μουσικά μονοπάτια που έχει επιλέξει και πρεσβεύουν την καθαρότητα της όπερας: «Ο τραγουδιστής της όπερας Φράνκο Κορέλι, ο οποίος είναι το πρότυπό μου, όταν του έκαναν τεχνικής φύσεως ερωτήσεις, όπως αν θεωρεί τον εαυτό του δραματικό ή λυρικό τενόρο, εκείνος απαντούσε ότι θα ήθελε απλώς να θυμούνται τη φωνή του».

Για πολλά χρόνια ο Μποτσέλι υπήρξε αγνωστικιστής, αλλά το 1994, εντρυφώντας στο έργο του Τολστόι, ξαναβρήκε την πίστη του στον χριστιανισμό: « Κάθε ημέρα η μεγαλύτερη αγωνία μου είναι να εξαρτώμαι όλο και λιγότερο από τα εφήμερα πράγματα, που δεν έχουν πραγματική αξία».

ELEN KELER

«Αν είναι αλήθεια ότι το βιολί είναι το τελειότερο μουσικό όργανο, τότε τα Ελληνικά είναι το βιολί της σκέψης». Λόγια βαρύνοντα μιας ξεχωριστής γυναίκας του προηγούμενου αιώνα, η οποία έμεινε γνωστή στην ιστορία αφενός για τη δύναμη της θέλησής της - γεννήθηκε τυφλή και κωφάλαλη, αλλά κατάφερε να γίνει σπουδαία συγγραφέας και αγωνίστρια - αφετέρου για τον αδιαπραγμάτευτο φιλελληνισμό της.

Η Έλεν Κέλερ γεννήθηκε στα τέλη του 19ου αιώνα στον Αμερικανικό Νότο, το 1880. Όταν ήταν 19 μηνών, μια αιφνίδια ασθένεια της στέρησε για πάντα το φως και την ακοή της, αφήνοντάς την ένα «αγρίμι», που αδυνατούσε να κατανοήσει τον κόσμο γύρω της... Μέχρι που οι γονείς της προσέλαβαν μια ειδικά εκπαιδευμένη δασκάλα, ικανή να διδάξει στο 7χρονο πλέον παιδί τους, τρόπους και μεθόδους συνεννόησης και κατανόησης του γύρω κόσμου. Και έτσι στην ανθρωπότητα ανέτειλε η μεγάλη συγγραφέας, δασκάλα και αγωνίστρια Έλεν Κέλερ, που δαπάνησε τη μακρά ζωή της βοηθώντας συνανθρώπους της με παρόμοια προβλήματα να γνωρίσουν και αυτοί τον κόσμο!

Η Κέλερ γεννήθηκε στο κτήμα Άιβι Γκριν στην Τασκάμπια της Αλαμπάμα από τους Άρθουρ και την Κέιτι Κέλερ, με καταγωγή από τη Γερμανία. Η Κέλερ δεν γεννήθηκε τυφλή και κωφάλαλη- αυτό έγινε μετά τους 19 μήνες και αφού απέκτησε μια ασθένεια που πιθανότατα ήταν οστρακιά ή μηνιγγίτιδα.

Έκτοτε, η μόνη της παρέα ήταν η Μάρθα Ουάσινγκτον, η εξάχρονη κόρη του μάγειρα, που μπόρεσε να δημιουργήσει μια νοηματική γλώσσα γι' αυτήν - στην ηλικία των επτά ήξερε εξήντα νοήματα για να επικοινωνεί με την οικογένειά της. Σύμφωνα

με τον σοβιετικό κωφάλαλο και τυφλό ψυχολόγο Meshcheryakov, η φίλια της Martha και η διδασκαλία της ήταν ζωτικής σημασίας για την ανάπτυξη της Κέλερ.

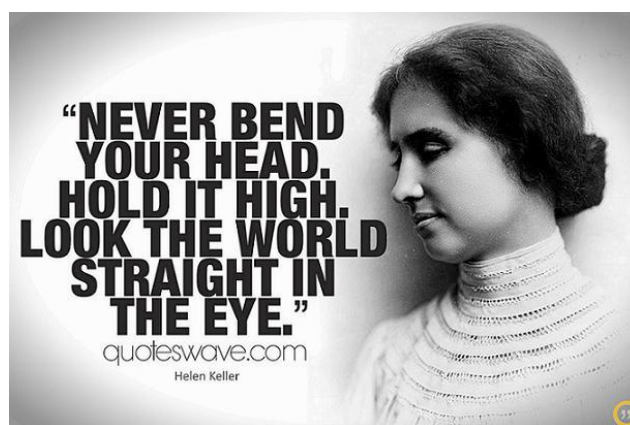
Το 1886, η μητέρα της, εμπνευσμένη από μια αφήγηση του Τσαρλς Ντίκενς, την οποία είχε διαβάσει και η οποία αφορούσε την επιτυχημένη διδασκαλία ενός κωφού και τυφλού παιδιού, της Λάουρα Μπρίτζμαν, έστειλε την νεαρή τότε Έλεν, συνοδευόμενη από τον πατέρα της, να συμβουλευτούν τον δρ. Τζούλιαν Κίζολμ, ειδικό ωτορινολαρυγγολόγο στη Βαλτιμόρη, ο οποίος τους έφερε σε επικοινωνία με τον Αλεξάντερ Γκράχαμ Μπελ, που εκείνο τον καιρό εργαζόταν με κωφάλαλα παιδιά.

Ο Μπελ τους συμβούλεψε να επικοινωνήσουν με το Ινστιτούτο Πέρκινς για τους κωφάλαλους, το σχολείο που είχε παρακολουθήσει η Μπρίτζμαν, το οποίο βρισκόταν στη Νότια Βοστώνη. Και πράγματι, ο διευθυντής του σχολείου ζήτησε από τη μόλις 20 ετών πρώην σπουδάστρια Αν Σάλιβαν να αναλάβει την εκπαίδευση της Έλεν.

Ήταν η αφετηρία μιας 49χρονης φίλιας: Η Σάλιβαν έφτασε στο σπίτι της Έλεν τον Μάρτιο του 1887 και ξεκίνησε αμέσως την εκπαίδευσή της, μαθαίνοντάς τη να σχηματίζει λέξεις στο χέρι της, ξεκινώντας με την λέξη doll για την κούκλα που της είχε φέρει ως δώρο.

Η μεγάλη υπέρβαση συνέβη τον Απρίλιο όταν η Κέλερ κατάλαβε πως οι κινήσεις που έκανε η δασκάλα της στο ένα χέρι, ενώ στο άλλο έτρεχε κρύο νερό, συμβόλιζαν τη λέξη «νερό». Η Έλεν, ενθουσιασμένη, ζήτησε από την εκπαιδευτριά της να της μάθει και άλλα ονόματα.

Η Σάλιβαν έμαθε στην Κέλερ να μιλά χρησιμοποιώντας τη μέθοδο Tadoma μέσω της επαφής των χεριών της με τα χείλη και το λαιμό των άλλων καθώς μιλάνε, συνδυάζοντας το συλλαβισμό με τα δάχτυλα στην παλάμη του χεριού. Αργότερα η Κέλερ έμαθε τη μέθοδο Μπράιγ και μέσω αυτής Αγγλικά, Γαλλικά, Ελληνικά και Λατινικά.

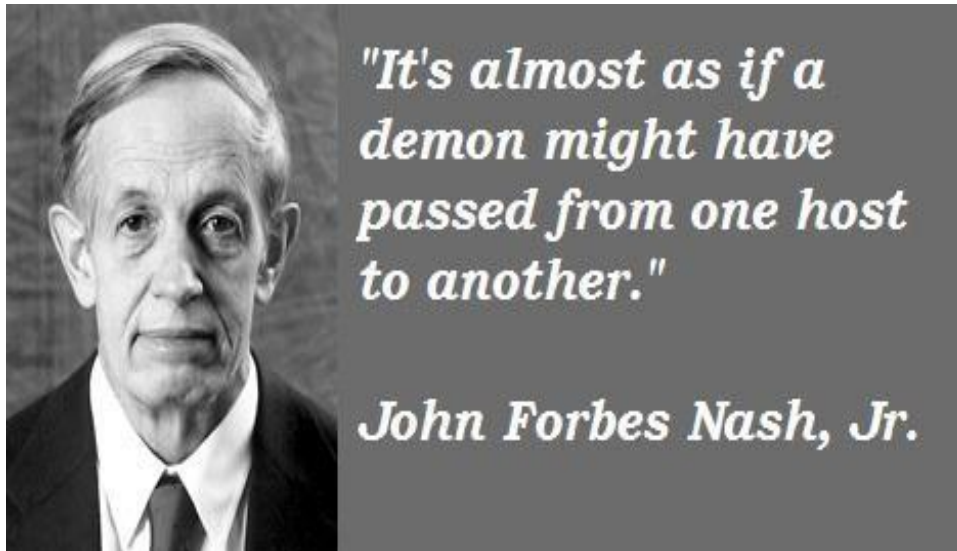
Το 1894 μετακόμισε μαζί με τη Σάλιβαν στη Νέα Υόρκη, προκειμένου να φοιτήσει στις σχολές για κωφάλαλους Wright-Humason και HoraceMann.

Το 1896 επέστρεψαν στη Μασσαχουσέτη, όπου η Κέλερ εισήχθη στο Cambridge School for Young Ladies και εν συνεχεία στο κολέγιο Radcliffe. Τότε ήταν που ο μεγάλος θαυμαστής της Μαρκ Τουέιν τη γνώρισε στον μεγαλοπαράγοντα της Standard Oil Χένρι Χάτλτον Ρότζερς, ο οποίος μαζί με τη γυναίκα του πλήρωσαν για τις σπουδές της. Το 1904, στην ηλικία των 24 ετών, η Κέλερ αποφοίτησε από το Radcliffe, και έγινε το πρώτο κωφάλαλο και τυφλό άτομο που απέκτησε πτυχίο Καλών Τεχνών.

Η Κέλερ επιδόθηκε στην επισταμένη μελέτη ξένων συγγραφέων και φιλοσόφων, ενώ υπήρξε ιδιαίτερα παραγωγική συγγραφέας. Έκανε επίσης ταξίδια στην Ευρώπη, όπου γνωρίστηκε με τον Μπέρναρντ Σω.

Υπήρξε ενεργή ακτιβίστρια, ειρηνίστρια, υπέρμαχος του δικαιώματος της γυναικείας ψήφου, των εργατικών δικαιωμάτων και του σοσιαλισμού, καθώς και άλλων προοδευτικών κινημάτων.

Πέθανε το 1968, αφήνοντας πίσω της σημαντικά έργα όπως: «Το ημερολόγιο της Έλεν Κέλερ», «Η ιστορία της ζωής μου», «Απαισιοδοξία», «Η θρησκεία μου» και άλλα.

Τζων Φορμπς Νας

Ο Τζων Φορμπς Νας (John Forbes Nash Jr.) (γεν. 1928) είναι Αμερικανός μαθηματικός και οικονομολόγος. Τιμήθηκε το 1994 με το Νόμπελ Οικονομικών, μαζί με τους Ρ. Ζέλτεν και Τζ. Χαρσάνυι για τη συμβολή του στη θεωρία παιγνίων. Συγκεκριμένα, δημιούργησε την έννοια της ισορροπίας για παιχνίδια μη-μηδενικού αθροίσματος, ισορροπία που πήρε το όνομά του ως *ισορροπία Νας*. Η έννοια της ισορροπίας κατά Νας είναι πολύ σπουδαία, ιδιαίτερως στις μέρες μας, και έχει ευρύτατες εφαρμογές σε πολλούς τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας, όπως στις οικονομικές επιστήμες, στην Πληροφορική, την Τεχνητή Νοημοσύνη, την πολιτική αλλά και σε φυσικά συστήματα, όπως η Βιολογία.

Ο Νας υπέφερε από σχιζοφρένεια από τα 29 του, την οποία ξεπέρασε μετά από τριάντα χρόνια.

Ο Νας γεννήθηκε στις 13/6/1928 στο Μπλούφηντ, της Δυτικής Βιρτζίνια. Ο πατέρας του, ήταν ηλεκτρολόγος μηχανικός για την Επιχείρηση Ηλεκτρικής Ενέργειας των Απαλλάχιων. Η μητέρα του, Μάργκαρετ Βιρτζίνια Μάρτιν, απλά γνωστή ως Βιρτζίνια, ήταν δασκάλα πριν ακόμη παντρευτεί. Και οι δυο γονείς του πρόσφεραν κάθε υποστήριξη στην εκπαίδευσή του, παρέχοντάς του εγκυκλοπαίδειες και επιτρέποντάς του να παρακολουθεί μαθήματα προχωρημένων μαθηματικών στο τοπικό κολέγιο, ενώ ήταν ακόμη μαθητής στο σχολείο. Αφού φοίτησε στο Ινστιτούτο Τεχνολογίας του Κάρνεγκι (σημερινό Πανεπιστήμιο Κάρνεγκι Μέλον), από όπου ολοκλήρωσε τις σπουδές του, το 1948 με πτυχίο και μεταπτυχιακό μαθηματικών, έλαβε υποτροφία

στο πανεπιστήμιο του Πρίνστον, όπου κυνήγησε την ακαδημαϊκή του καριέρα στα Μαθηματικά.

Το 1951, ο Νας πήγε στο Τεχνολογικό Ινστιτούτο Μασαχουσέτης (MIT), ως καθηγητής του τμήματος μαθηματικών. Εκεί γνώρισε την Αλίσια Λόπες – Χάρρισον ντε Λαρδέ (γεν. 1/1/1933), φοιτήτρια φυσικής από το Ελ Σαλβαδόρ, την οποία παντρεύτηκε το Φεβρουάριο του 1957 σε μία καθολική τελετή αν και ήταν άθεος. Εισήγαγε τον Νας σε ψυχιατρική κλινική το 1959, μετά από διάγνωση σχιζοφρένειας. Ο γιος τους, Τζων Τσαρλς Μάρτιν Νας, γεννήθηκε σύντομα, αλλά έμεινε αβάππιστος για ένα ακόμη χρόνο, καθώς η Αλίσια ένοιωθε ότι ο σύζυγός της έπρεπε να μπορούσε να εκφέρει γνώμη για το όνομα. Ο Νας και η ντε Λαρδέ έλαβαν διαζύγιο το 1963 αν και μετά την τελευταία και οριστική φορά που ο Νας έλαβε εξιτήριο το 1970, συνέχισαν να συζούν. Παντρεύτηκαν και πάλι το 2001.

Όσκαρ Λέοναρντ Καρλ Πιστόριους

Ο Όσκαρ Λέοναρντ Καρλ Πιστόριους (*Oscar Leonard Carl Pistorius*, γεννημένος στις 22 Νοεμβρίου 1986) είναι Νοτιοαφρικανός δρομέας γνωστός και ως «*Blade Runner*» και ως «ο γρηγορότερος άνθρωπος χωρίς πόδια».

Στην ηλικία των έντεκα μηνών ακρωτηριάστηκε και στα δυο πόδια, κάτω από τα γόνατα, διότι εκ γενετής του έλειπε η περόνη. Αυτό όμως δεν τον απέτρεψε από το να ασχοληθεί με τον αθλητισμό. Έχει παίξει σε ομάδες ράγκμπι κ.α. μα τον κέρδισε ο στίβος.

Το 2004, σε ηλικία 18 μόλις χρονών, είχε την πρώτη του διάκριση στην Παραολυμπιάδα της Αθήνας. Τότε πήρε το χάλκινο μετάλλιο στα εκατό μέτρα και το χρυσό στα διακόσια. Στην επόμενη Παραολυμπιάδα, στο Πεκίνο, κατέκτησε το χρυσό και στα τρία αγωνίσματα που έλαβε μέρος (100 μ, 200 μ, 400μ).

Έπειτα από πολλή προσπάθεια (η IAAF αλλά και κάποιοι αθλητές πίστευαν πως τα τεχνητά μέλη που χρησιμοποιεί ο Πιστόριους του έδιναν ένα πλεονέκτημα απέναντι στους αρτιμελείς αθλητές) ο Όσκαρ κατόρθωσε να αγωνιστεί στους Ολυμπιακούς του Λονδίνου καθώς πήρε την πρόκριση στο Παγκόσμιο πρωτάθλημα του 2011 στην Νταεγού όπου κατέκτησε το ασημένιο μετάλλιο στη σκυταλοδρομία 4x400 μ. Στην Ολυμπιάδα του Λονδίνου έφτασε μέχρι τον ημιτελικό των 200 μ. και αγωνίστηκε στον τελικό της σκυταλοδρομίας με την Νότια Αφρική.

Στους Παραολυμπιακούς Αγώνες του 2012, ο Πιστόριους σημείωσε παγκόσμιο ρεκόρ στα προκριματικά των 200μ της κατηγορίας T44. Στον τελικό, ωστόσο, ηττήθηκε από τον Βραζιλιάνο Άλαν Ολιβείρα.

Στίβεν Χόκινγκ

Ο Στίβεν Χόκινγκ είναι ένας από τους διασημότερους επιστήμονες του πλανήτη-ο διασημότερος φυσικός μετά τον Αϊνστάιν-,με θεωρίες που συχνά προκαλούν αντιδράσεις και έρευνες γύρω από τις θεωρίες του χωροχρόνου, των μαύρων οπών και της κβαντικής θεωρίας της βαρύτητας .Είναι Επίτιμος Συνεργάτης της Βασιλικής Κοινωνίας των Τεχνών, ισόβιο μέλος στην Επισκοπική Ακαδημία Επιστημών, και λήπτης του Προεδρικού μεταλλίου της Ελευθερίας, το υψηλότερο πολιτικό βραβείο στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Ασθένεια

Στα 12 του χρόνια παρατηρήθηκε για πρώτη φορά δυσκολία ελέγχου των άκρων του. Η διάγνωση των γιατρών έκανε λόγο για αμυοτροφική πλευρική σκλήρωση (πάθηση των νευρικών κυττάρων). Οι πάσχοντες από την ασθένεια του Λου Γκέρινγκ, όπως είναι γνωστή, παραλύουν σταδιακά σε όλα τα σημεία του σώματος τους, χωρίς αυτό να επηρεάζει στο ελάχιστο τη λειτουργία του μυαλού τους.Μία σπάνια όμως επιπλοκή της ασθένειας, στα 21 του χρόνια, οδηγεί τους γιατρούς στην πρόβλεψη ότι δεν έχει διάρκεια ζωής ούτε καν για τελειώσει το διδακτορικό του. Διαψεύδοντας κάθε ιατρική γνωμάτευση, ο Χόκινγκ 47 χρόνια μετά την "πρόβλεψη" των γιατρών, είναι ο μακροβιότερος ασθενής της αμυοτροφικής πλευρικής σκλήρωσης ! Παράλληλα, όχι μόνο πρόλαβε να ολοκληρώσει την έρευνά του αλλά έγινε παγκόσμια γνωστός ως ο θεωρητικός φυσικός ο οποίος «άνοιξε τους ουρανόους πέρα από τον ουρανό που όλοι μας γνωρίζουμε».

Όταν η Βασιλική Εταιρεία της Αγγλίας τον αναγόρευσε εταίρο της το 1974 ήταν το νεότερο μέλος της, σε ηλικία 32 χρονών! Την ίδια χρονιά -και παρά το γεγονός ότι η επιδείνωση της υγείας του δεν ήταν ραγδαία-, δεν μπορεί πλέον να φάει μόνος του ούτε να σηκωθεί από το κρεβάτι, ενώ η ομιλία του είναι προβληματική. Το 1982 παθαίνει πνευμονία και οι γιατροί συστήνουν στη γυναίκα του να τον αφήσει να πεθάνει! Η σύζυγος του αρνείται κατηγορηματικά να εγκαταλείψει την προσπάθεια και τον μεταφέρει σε κλινική του Κέμπριτζ όπου υποβάλλεται σε τραχειοτομή που αποδεικνύεται σωτήρια για τη ζωή του, αλλά του στερεί την ικανότητα της ομιλίας.

Η αναπηρική καρέκλα που έγινε η φωνή του!

Ένας επιστήμονας του Κέμπριτζ κατασκεύασε μια συσκευή η οποία επιτρέπει στον Χόκινγκ να γράφει σε κομπιούτερ με μικρές κινήσεις του σώματός του όσα θέλει να πει και κατόπιν ένα φωνητικό συνθεσάιζερ μεταμορφώνει τα γραπτά σε φωνή. Ο ίδιος, ο οποίος ακούει καλά, λέει ότι του αρέσει η φωνή «του», παρ' όλο που η προφορά είναι μάλλον αμερικανική παρά αγγλική.

Καθλωμένος στην αναπηρική του καρέκλα καταφέρνει να επικοινωνήσει μέσω ενός υπολογιστή ο οποίος τα τελευταία χρόνια λειτουργεί με την κίνηση του δεξιού του μάγουλου: του μοναδικού σημείου στο σώμα του που δεν παρέλυσε από τη νόσο! Έτσι ο Χόκινγκ είναι σε θέση να μιλάει, να δίνει διαλέξεις και να στέλνει e-mail.

Πανεπιστημιακές σπουδές

Ο Hawking πήγε στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης τον Οκτώβριο του 1959 σε ηλικία 17 ετών. Τους πρώτους 18 μήνες ήταν βαριεστημένος και μόνος: ήταν νεότερος από πολλούς άλλους σπουδαστές, και βρήκε την ακαδημαϊκή εργασία "γελοία και εύκολη".. Ο Robert Berman ο δάσκαλος φυσικής του του είπε αργότερα, "ήταν μόνο απαραίτητο για αυτόν να ξέρει ότι κάτι θα μπορούσε να γίνει, και θα μπόρεσε να το κάνει χωρίς να κοιτάει να δει πώς οι άλλοι άνθρωποι το έκαναν ". Μια αλλαγή

εμφανίστηκε κατά τη διάρκεια του δεύτερου και τρίτου έτους του όταν, σύμφωνα με Berman, ο Χώκινγκ κατέβαλε περισσότερη προσπάθεια "να είναι ένα από τα αγόρια". Αναπτύχθηκε σε ένα δημοφιλές, ζωηρό και πνευματώδες μέλος του κολεγίου, που ενδιαφέρθηκε για την κλασσική μουσική και την επιστημονική φαντασία.. Μέρος του μετασχηματισμού αυτού προέκυψε από την απόφασή του να συμμετάσχει στη λέσχη βαρκών του κολεγίου, όπου αυτός έκανε πηδάλιο σε μια ομάδα κωπηλασίας.. Ο προπονητής της κωπηλασίας στο χρόνο σημείωσε ότι ο Χώκινγκ καλλιέργησε μια εικόνα παράτολμου, οδηγώντας το πλήρωμά του στις επικίνδυνες διαδρομές που οδήγησαν σε χαλασμένες βάρκες.

Ο Χώκινγκ έχει υπολογίσει ότι μελέτησε περίπου 1000 ώρες κατά τη διάρκεια των τριών ετών του στην Οξφόρδη. Αυτές οι μη εντυπωσιακές συνήθειες μελέτης έκαναν το κάθισμα στις τελικές εξετάσεις του μια πρόκληση, και αποφάσισε να απαντήσει μόνο θεωρητικές ερωτήσεις φυσικής παρά εκείνες που απαιτούσαν την πραγματική γνώση. Ο πρώτης τάξεως βαθμός τιμών ήταν ένας όρος της αποδοχής για την προγραμματισμένη μεταπτυχιακή μελέτη του στην κοσμολογία στο Πανεπιστήμιο του Κέμπριτζ. Ανησυχος, κοιμήθηκε λίγο τη νύχτα πριν από τις εξετάσεις και το τελικό αποτέλεσμα ήταν στη διαχωριστική γραμμή μεταξύ πρώτης και δεύτερης κατηγορίας τιμών, που κάνουν το ζήτημα απαραίτητο.. Ο Χώκινγκ ανησυχούσε για το ότι αντιμετωπίστηκε ως σκληρός και δύσκολος σπουδαστής, έτσι όταν κλήθηκε στην προφορική εξέταση να περιγράψει τα μελλοντικά του σχέδιά του απάντησε: "εάν μου απονείμειτε έναν πρώτο τίτλο, θα πάω στο Κέμπριτζ. Εάν λάβω ένα δεύτερο, θα μείνω στην Οξφόρδη, έτσι αναμένω ότι θα μου δώσετε έναν πρώτο. Κέρδισε υψηλότερο σεβασμό από αυτόν που πίστευε: όπως σχολίασε ο Berman, οι εξεταστές "ήταν αρκετά ευφείς να συνειδητοποιήσουν ότι μιλούσαν σε κάποιο μακράν εξυπνότερο από τους περισσότερους από αυτούς. [37] Αφού έλαβε έναν πρώτης τάξεως βαθμό, και μετά από ένα ταξίδι στο Ιράν με έναν φίλο του, άρχισε τη μεταπτυχιακή του εργασία στο Trinity Hall του Κέμπριτζ τον Οκτώβριο του 1962.

Το πρώτο έτος του Hawking σαν ένας διδακτορικός σπουδαστής ήταν δύσκολο. Ήταν αρχικά απογοητευμένος όταν διαπίστωσε ότι είχε διοριστεί ο Dennis William Sciama ως επόπτης αντί του Fred Hoyle, και βρήκε την κατάρτισή του στα μαθηματικά ανεπαρκή για την εργασία στην γενική σχετικότητα και κοσμολογία. Αγωνίστηκε επίσης με την υγεία του. Ο Hawking είχε δοκιμάσει την αυξανόμενη αδεξιότητα κατά τη διάρκεια του τελευταίου έτους του στην Οξφόρδη,

συμπεριλαμβανομένης μιας πτώσης σε μερικές σκαλοπάτια και δυσκολίες κατά την κωπηλασία. Τα προβλήματα επιδεινώθηκαν, και η ομιλία του έγινε ελαφρώς μπερδεμένη, η οικογένειά του παρατήρησε τις αλλαγές όταν επέστρεψε στο σπίτι για τα Χριστούγεννα και οι ιατρικές έρευνες άρχισαν. Η διάγνωση για την ασθένεια κινητικών νευρώνων ήρθε όταν ο Χώκινγκ ήταν 21. Εκείνη την εποχή οι γιατροί του έδωσαν μια υπολογιζόμενη διάρκεια ζωής δύο ετών.

Μετά από τη διάγνωσή του, ο Χώκινγκ έπεσε σε κατάθλιψη αν και οι γιατροί τον συμβούλεψαν να συνεχίσει με τις μελέτες του, αισθάνθηκε δεν υπήρχε ιδιαίτερος λόγος. Συγχρόνως, εντούτοις, η σχέση του με τη Jane Wilde, φίλη της αδελφής του, και την οποία είχε συναντήσει λίγο πριν τη διάγνωσή του, συνεχίστηκε να αναπτύσσεται. Το ζεύγος αραβωνιάστηκε τον Οκτώβριο του 1964. Ο Χώκινγκ αργότερα είπε ότι η δέσμευση "του έδωσε κάτι για να ζήσει. Παρά την πρόοδο της ασθένειας — ο Χώκινγκ είχε δυσκολία στο να περπατήσει χωρίς υποστήριξη, και η ομιλία του ήταν σχεδόν ακατανόητη — αυτός επέστρεψε τώρα στην εργασία του με ενθουσιασμό. Ο Χώκινγκ άρχισε μια φήμη για τη λαμπρότητα και το θράσος όταν προκάλεσε δημόσια την εργασία του Fred Hoyle και του σπουδαστή του Jayant Narlikar σε μια διάλεξη τον Ιούνιο του 1964.

Όταν ο Χώκινγκ άρχισε τις μεταπτυχιακές μελέτες του, υπήρξε μεγάλη συζήτηση στην κοινότητα φυσικής για τις επικρατούσες θεωρίες της δημιουργίας του κόσμου: το Big Bang και η θεωρία Steady State. Εμπνευσμένος από το θεώρημα του Roger Penrose για την ιδιομορφία του χωροχρόνου στο κέντρο των μαύρων τρυπών, ο Χώκινγκ εφάρμοσε την ίδια σκέψη το σε ολόκληρο το σύμπαν, και κατά τη διάρκεια του 1965 ετοίμασε τη διατριβή του σε αυτό το θέμα. Υπήρξαν και άλλες θετικές εξελίξεις: ο Hawking έλαβε μια ερευνητική υποτροφία στο Gonville and Caius College και αυτός και η Jane παντρεύτηκαν στις 14 Ιουλίου 1965. Κατέκτησε τον D.Phil. βαθμό του τον Μάρτιο του 1966, και το δοκίμιό του με τίτλο "Ιδιομορφίες και Γεωμετρία του χωροχρόνου" έλαβε μεγάλες τιμές μια από τον Penrose για να κερδίσει το Βραβείο Adams εκείνης της χρονιάς.

Λούντβιχ βαν Μπετόβεν

Ένας από τους κορυφαίους μουσουργούς όλων των εποχών, ο δαιμόνιος Μπετόβεν ήρθε στον κόσμο για να αλλάξει για πάντα την έννοια της μελωδίας. Καινοτόμος μουσικός, βάλθηκε να διευρύνει μουσικά τη σονάτα, τη συμφωνία, το κονσέρτο και το κουαρτέτο, συνδυάζοντας όργανα και φωνητικά με έναν εντελώς καινοφανή τρόπο. Η ζωή του σπουδαίου συνθέτη και βιρτουόζου πιανίστα σημαδεύτηκε βέβαια από τη μάχη με την κώφωση, με μια σειρά από τα σημαντικότερα έργα του να συνθέτονται πράγματι κατά την τελευταία δεκαετία της ζωής του, όταν πλέον το πρόβλημα ακοής του τον εμπόδιζε να προσλάβει τους ήχους που σκάρωνε.

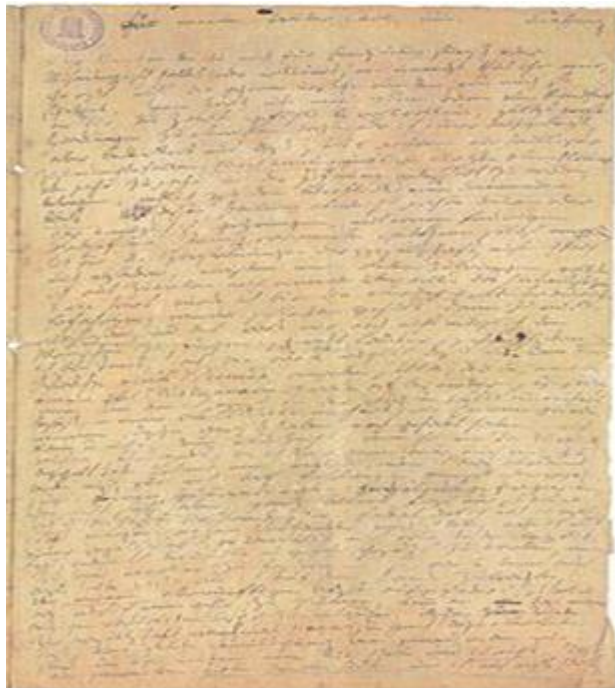

Ο Μπετόβεν γεννήθηκε στη Βόννη της Γερμανίας το 1770. Η καταγωγή του ήταν από οικογένεια μουσικών και μόλις 12 ετών δημοσιεύτηκε η πρώτη του σύνθεση. Ο παππούς του διεύθυνε τη χορωδία στην αυλή του πρίγκιπα και ο πατέρας του ήταν τενόρος. Στην ηλικία των 17 ετών ενώ είχε προγραμματίσει μαθήματα με τον Μότσαρτ στην Βιέννη, δεν του το επέτρεψε η ξαφνική αρρώστια της μητέρας του. Παρ' όλα αυτά κατάφερε να αναγνωριστεί η αξία του, στην αρχή ως πιανίστα και αργότερα ως συνθέτη.

Δυστυχώς στην ηλικία των 26 ετών άρχισε να χάνει την ακοή του. Παρ' ότι το 1820 έγινε ολοκληρωτικά κωφός, συνέχισε μέχρι το τέλος της ζωής του να συνθέτει μουσική. Η υγεία του Μπετόβεν ήταν γενικά σε πολύ άσχημη κατάσταση και το 1827 σε ηλικία 57 ετών, έχασε την ζωή του. Παρ' ότι έχουν περάσει πολλά χρόνια το έργο του παραμένει ζωντανό μέχρι και σήμερα.

Μουσικό έργο

Το έργο του Μπετόβεν διακρίνεται κυρίως σε τρεις χρονικές περιόδους. Η πρώτη αρχίζει από τις πρώτες δημιουργίες το μέχρι το 1802 που δημιουργεί τελικά ένα προσωπικό ύφος. Η δεύτερη περίοδος διαρκεί περίπου μέχρι το 1816 και ο Μπετόβεν είναι ήδη ένας αναγνωρισμένος συνθέτης. Η τελευταία περίοδος διακρίνεται από την παρουσία του ρομαντικού στοιχείου στις συνθέσεις του.

Πρώτη περίοδος

Τις πρώτες σονάτες που συνέθεσε, ο Μπετόβεν τις αφιέρωσε στον Χάυντν, που αποτέλεσε και τον σημαντικότερο δάσκαλό του. Οι σονάτες αυτές χαρακτηρίζονται και από μεγάλες ομοιότητες με αντίστοιχες συνθέσεις του Χάυντν. Η σημαντικότερη ίσως από αυτές είναι η "Παθητική" (op. 13). Άλλες εμφανείς επιδράσεις είναι ο Μότσαρτ, ο Μούτσιο Κλεμέντι (Muzio Clementi) και ο Γιαν Ντούσεκ (Jan Dussek). Τον Απρίλιο του 1800 ο Μπετόβεν παρουσίασε την 1η Συμφωνία και δύο χρόνια αργότερα την 2η Συμφωνία. Η πρώτη ακολουθεί περισσότερο τα κλασικά πρότυπα, ενώ η δεύτερη χαρακτηρίζεται από περισσότερες καινοτομίες, κυρίως ως προς τη δομή της. Τα πρώτα έργα του Μπετόβεν διακρίνονται γενικά από συχνές εναλλαγές στη δυναμική και έντονες αντιθέσεις ή εξάρσεις. Στην πρώτη περίοδο ανήκουν επιπλέον τα έξι πρώτα κουαρτέτα εγχόρδων (op. 18) και τα δύο πρώτα κοντσέρτα για πιάνο.

Δεύτερη περίοδος

Κατά τη διάρκεια της δεύτερης δημιουργικής περιόδου του, ο Μπετόβεν έχει αναγνωριστεί σχεδόν σε ολόκληρη την Ευρώπη ως συνθέτης και πιανίστας. Παράλληλα αναπτύσσει ένα περισσότερο προσωπικό ύφος το οποίο χαρακτηρίζεται συχνά ως "ηρωικό". Η περίοδος αυτή ξεκινά με την 3η Συμφωνία (ή Ηρωική Συμφωνία), η οποία είναι πολύ μεγάλη σε διαστάσεις για τα πρότυπα της εποχής και χαρακτηρίζεται από αρκετές παρεκτροπές από την κλασική δομή των συμφωνιών.

Το δεύτερο μέρος (Πένθιμο Εμβατήριο) έχει εμβαθηριακό χαρακτήρα και θεωρείται αναφορά στην Γαλλική Επανάσταση. Αφιερώθηκε αρχικά στον Ναπολέοντα Βοναπάρτη.

Την ίδια περίοδο ο Μπετόβεν συνθέτει και την μοναδική του όπερα Φιντέλιο. Κεντρικός χαρακτήρας της είναι η Λεονόρα, η οποία μεταμφιεσμένη σε άνδρα σώζει τον σύζυγο της από τη φυλακή. Η όπερα παραπέμπει επίσης στην Γαλλική Επανάσταση, με την Λεονόρα να ενσαρκώνει τα ιδανικά της. Η πρώτη παράσταση της όπερας δόθηκε το 1805 αλλά ακολούθησαν άλλες δύο εκδοχές της, το 1806 και το 1814.

Την περίοδο 1806 - 1808, ο Μπετόβεν ολοκλήρωσε την 4η, την 5η και την 6η Συμφωνία (ή Ποιμενική), ενώ το 1812 γράφτηκε η 7η και η 8η Συμφωνία. Στην δεύτερη περίοδο του Μπετόβεν ανήκουν ακόμα τα τρία τελευταία κοντσέρτα για πιάνο, το μοναδικό κοντσέρτο για βιολί, πέντε κουαρτέτα εγχόρδων (7-11) και έξι επιπλέον σονάτες για πιάνο στις οποίες περιλαμβάνεται η σονάτα Waldstein και η Appassionata.

Τρίτη περίοδος

Το 1816, το προχωρημένο στάδιο απώλειας ακοής του Μπετόβεν, αναγκάζει τον συνθέτη να αποσυρθεί σε μεγάλο βαθμό από πολλές κοινωνικές εκδηλώσεις. Οι συνθέσεις αυτής της περιόδου είναι μεγαλοπρεπείς, με μεγαλύτερο πνευματικό βάθος, ενώ η δομή τους θεωρείται γενικά πιο αφηρημένη και ασαφής. Στα τελευταία έργα του, ο Μπετόβεν χρησιμοποίησε επίσης πολύ συχνά το στοιχείο των παραλλαγών. Οι παραλλαγές Diabelli θεωρούνται από τα σημαντικότερα έργα αυτού του είδους και αποτέλεσαν σημείο αναφοράς για αρκετά έργα της ρομαντικής περιόδου. Η τρίτη δημιουργική περίοδος χαρακτηρίζεται από την ολοκλήρωση της 9ης Συμφωνίας, η οποία παρουσιάστηκε δημόσια τον Μάιο του 1824. Αναφέρεται πως ο Μπετόβεν, που φαινομενικά διηύθυνε το έργο, δεν ήταν σε θέση να ακούσει τα χειροκροτήματα του πλήθους και χρειάστηκε να τον στρέψει προς το κοινό για υπόκλιση μία από τις σολίστ. Στην ένατη συμφωνία υπάρχει ένα στοιχείο καινοτομίας που είναι η χρήση χορωδίας και τεσσάρων μονωδών στην μελοποίηση του ποιήματος Ωδή στη Χαράτου Σίλερ (Shiller). Θεωρείται ως σήμερα ένα από τα αριστουργήματα στην ιστορία της μουσικής αν και, σε ορισμένα σημεία, ο συνθέτης έχει (πιθανόν λόγω της κώφωσής του) γράψει για ορισμένα όργανα (όπως το κόρνο) νότες που δεν τις διαθέτουν. Άλλα έργα που ανήκουν στην τελευταία περίοδο δημιουργίας του Μπετόβεν είναι τα τελευταία έξι κουαρτέτα

εγχόρδων, οι τελευταίες έξι σονάτες για πιάνο καθώς και η Missa Solemnis (Επίσημη Λειτουργία), έργο θρησκευτικής αντιστικτικής μουσικής.

ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ

1. Πόσο εύκολο πιστεύετε ότι είναι για έναν ανάπηρο μαθητή να προσαρμοστεί στο σύγχρονο σχολικό περιβάλλον της Ελλάδας;

i) καθόλου

ii)ελάχιστα

iii)αρκετά

iv)πολύ

v)πάρα πολύ

2. Θα αποδεχόσασταν ένα άτομο με κάποια μορφή αναπηρίας στην παρέα σας;

ΝΑΙ.... ΟΧΙ....

3. Θα εντάσσατε στην παρέα σας κάποιο άτομο με:

i)παχυσαρκία ΝΑΙ.... ΟΧΙ....

ii)νευρική ανορεξία ΝΑΙ.... ΟΧΙ....

4. Θα είχατε πρόβλημα με ένα κορίτσι το οποίο θα φορούσε μπούρκα στον χώρο του σχολείου;

ΝΑΙ.... ΟΧΙ....

5. Για ποιούς από τους παρακάτω επιτυχημένους συνανθρώπους μας είναι γνωστή η αναπηρία τους σε εσάς;

-Λούντβιχ βαν Μπετόβεν

-Στιβεν Χόκινγκ

-Τζον Φόρμιτς Νος

-Όσκαρ Πιστόριους

-Αντρέα Μποτσέλι

-Έλεν Κέλερ

-Φρίντα Κάλο

-Nick Yujicic

7. Θα δεχόσασταν να γίνει ευθανασία σε κάποιο δικό σας άτομο με κάποια μορφή αναπηρίας;

ΝΑΙ.... ΟΧΙ....

8. Γνωρίζετε ένα κοντινό σας άτομο με κάποια μορφή αναπηρίας;

ΝΑΙ.... ΟΧΙ....

9. Πρέπει να υπάρχουν όρια στην αποδοχή της διαφορετικότητας;

ΝΑΙ.... ΟΧΙ....

10. Πιστεύετε ότι με τις συνθήκες που επικρατούν τα φαινόμενα εκδήλωσης ρατσισμού κατά της διαφορετικότητας θα αυξηθούν ;

i) καθόλου

ii) ελάχιστα

iii) μέτρια

iv) αρκετά

v) πολύ

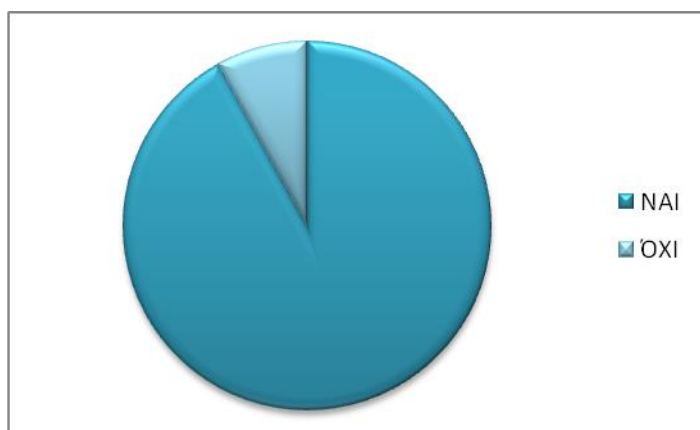
Αποτελέσματα Ερωτηματολογίου

Σύμφωνα με έρευνα που πραγματοποιήθηκε στα πλαίσια του συγκεκριμένου project , μέσω ενός ερωτηματολογίου το οποίο απαντήθηκε από τους μαθητές της Γ΄ τάξης του 1^{ου} Γυμνασίου Φιλιππιάδας ,με στόχο να καταγράψουμε και να παρουσιάσουμε κατά πόσο η αναπηρία αλλά και τη διαφορετικότητα είναι αποδεκτή από την κοινωνία και ιδιαίτερα από το σύγχρονο ελληνικό σχολικό περιβάλλον αλλά και κατά πόσο είναι γνωστή η αναπηρία επιτυχημένων συνανθρώπων μας στους έλληνες μαθητές της εποχής μας ,είμαστε σε θέση να σας παρουσιάσουμε τα αποτελέσματα της έρευνάς μας.

Στην ερώτηση : Πόσο εύκολο πιστεύετε ότι είναι για έναν ανάπηρο μαθητή να προσαρμοστεί στο σύγχρονο σχολικό περιβάλλον της Ελλάδας ;

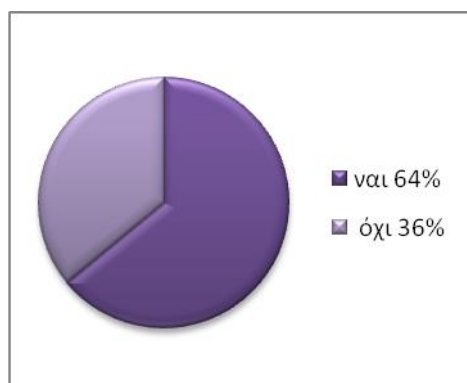
Το 17% των μαθητών απάντησε καθόλου,
το 34% ελάχιστα
το 22% αρκετά
το 12% πολύ
ενώ το 15% πάρα πολύ

Σε ερώτηση που αφορούσε το αν θα αποδεχόταν κάποιος ένα άτομο με κάποια μορφή αναπηρίας στην παρέα του , οι μαθητές απάντησαν ως εξής :

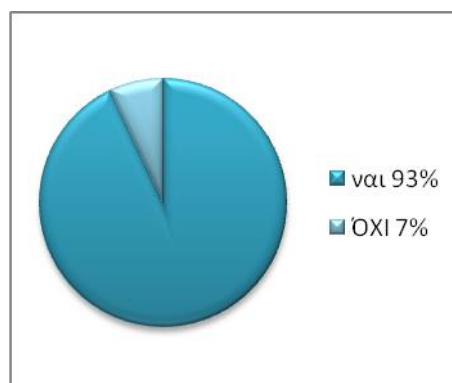

Ακόμη, σε ερώτηση που αφορούσε την αποδοχή ατόμων με παχυσαρκία ή νευρική ανορεξία οι απαντήσεις που δόθηκαν είναι οι εξής :

Νευρική Ανορεξία

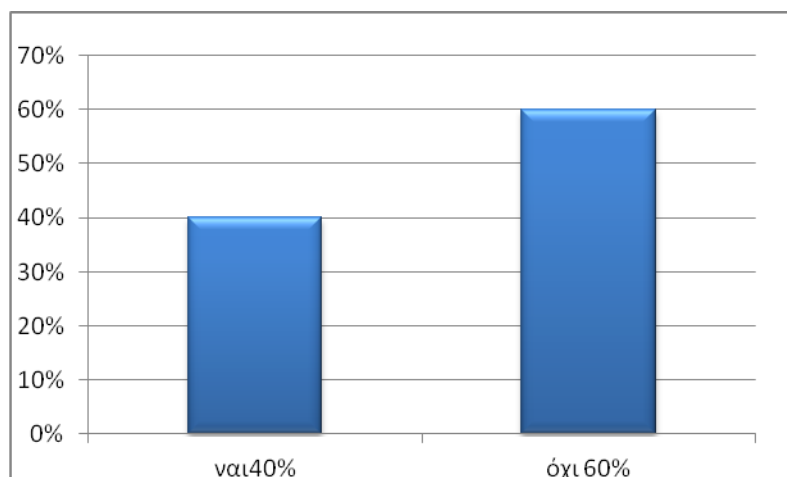
Παχυσαρκία

Επιπρόσθετα ,το 65%των μαθητών δήλωσε ότι γνωρίζει για την αναπηρία του Λούντβιχ βαν Μπετόβεν και αντίστοιχα το 48% για τον Στίβεν Χόκινγκ , το 17% για τον Τζον Φόρμιτς Νας , το 48% για τον Όσκαρ Πιστόριους , το 35% για τον Αντρέα Μποτσέλι , το 26% για την Έλεν Κέλερ , το 95% για την Φρίντα Κάλο και τέλος το 11% για τον Nick Yujicic .

Σε άλλη ερώτηση το 50% δήλωσε ότι γνωρίζει κάποιο κοντινό του άνθρωπο με κάποια μορφή αναπηρίας και το υπόλοιπο 50% όχι, ακόμη το 16% αυτών δήλωσαν ότι θα δεχόταν να γίνει ευθανασία σε κάποιο δικό τους άνθρωπο , ενώ το 84% όχι

Τέλος , στην ερώτηση για το αν θα πρέπει να υπάρχουν όρια στην αποδοχή της διαφορετικότητας οι μαθητές απάντησαν ως εξής :

Συγγραφική ομάδα:

A' ομάδα :

- Πανταζή Αλεξάνδρα
- Οικονόμου Μαργαρίτα
- Κιόσια Μέγκυ
- Κακοσήμου Μαρία
- Καψάλη Κατερίνα

B' ομάδα :

- Γκαρτζώνη Κωνσταντίνα
- Γκαρτζώνη Παναγιώτα
- Ζήκου Ευτυχία
- Οικονόμου Παναγιώτα

Γ' ομάδα :

- Ζήσης Ιωάννης
- Πριόβολος Απόστολος
- Ζήσης Ηλίας
- Κόκκαλης Δημήτριος

Δ' ομάδα :

- Γιαννούλη Ιωάννα
- Χαριτοπούλου Βιργινία
- Πάτση Ιωάννα
- Κοντοδήμου Λευκοθέα

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ ΠΕ01_ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΕΛΛΑΣ